

POUTNÍK

ROČNÍK IV
PROSINEC 2000

TEN NEJSILNĚJŠÍ

Nebylo by vůbec vhodné obracet se ke Kristu - Králi všeho tvorstva způsobem, jakým se provolává sláva světským vládcům, státníkům nebo politikům. Stačí si jen vzpomenout na předvolební kampaň ve Spojených státech, kde oba hlavní kandidáti na prezidentské křeslo - republikán George Bush ml. a demokrat Albert Gore - sklízeli nadšené ovace od svých příznivců po projevech v různých státech této největší země světa. Ovšem i vítěz těchto voleb by si měl uvědomit, že jeho prezidentská kariéra je již dnes pevně ohraničena, tak jako ostatní světské panování.

O něco takového Ježíš nestojí a ani nikdy nestál. Jen si vzpomeňme, jak se choval, když ho dav chtěl po zázračném rozmnožení chlebě provolat králem. Písmo říká, že utekl od těchto lidí a skryl se před nimi. Kristus přijal na této zemi jedinou korunovaci, a to trním. Zesměšněný a poplivaný, vyzdvihnutý na kříž. Odtud vládne. Odtud nám všem ukazuje, že pravá vláda není dána vahou bohatství, popularity a moci, ale silou lásky, která se dovede obětovat až do krajnosti.

Jako křesťanům nám, bezesporu, přísluší upřímná radost ze života s Bohem, ale neměli bychom sklouznout do povrchnosti svých každodenních povinností a nechat se při tom omámit světskou slávou, která je tak vratká. Křestní poslání nás vede do království Božího, které se vymyká veškerým lidským představám a tužbám. A do něho můžeme vejít jedině tehdy, až úspěšně složíme zkoušku z otázek, které nám bude klást samotný Kristus - Vládce vesmíru - na konci věků: „Měl jsem hlad a dali jste mi najíst. Měl jsem žízeň a dali jste mi napít...“ (Mt 25,35) Tady je před námi výčet všeho, co jsme mohli pro svého bližního učinit, a my jsme to buď opravdu vykonali, anebo jsme to opomenuli. Ve slovech Ježíše můžeme objevit něco překvapujícího a současně i vážného. Všimněme si, že v podrobném zdůvodnění viníků: „Měl jsem hlad a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň a nedali jste mi napít, byl jsem na cestě a neujali jste se mne...“, není nikde zmínky o konkrétních špatných činech, o tom zlém, co kdo vykonal; více se zdůrazňuje, kolik dobrého člověk nevykonal. Tímto novým hodnotícím pohledem Ježíše Krista značně vzrostly nároky na každého z nás. Jen ti málo nároční mohou cítit uspokojení nad tím, že podle Desatera jim svědomí celkem nic nevyčítá. Ale zůstaneme klidnými, kdybychom si dané otázky položili ještě jinak? Zkusme se sami sebe zeptat: „V kolika lidech jsem Tě, Pane Ježíši, dnes nepoznal, přehlédl, ignoroval, lhostejně minul? Kolik jsem dnes promarnil příležitostí k dobru? Kolik nemocných jsem nenavštívil? Kolik křížů jsem se ani nedotkl?“ Budeme-li upřímní sami k sobě, potom si přiznáme, že každý den jen zvětšuje naše dluhy v lásce k Bohu a k bližnímu. A tak nám nezbyvá, než denně znovu jít za Ježíšem s vědomím své hříšnosti, s novým rozhodnutím žít pro něho, s novou nadějí, že nám pomůže. Vždyť víme, že Ježíš miluje hříšníky a ujímá se jich.

V dějinách je zaznamenán příběh Alexandra Velikého. Před smrtí byl dotázán, kdo má po něm převzít vládu. On odpověděl pouhými dvěma slovy: „Ten nejsilnější!“ Zřejmě měl na mysli osobnost silnou fyzicky, vojensky, mocensky. Ježíš však ukázal, že vládu nad světem až do konce věků má ten, kdo je nejsilnější v lásce.

Pokusil jsem se zjistit, kolikrát se vyskytuje v evangeliích přímo z Ježíšových úst slova „láska“. Dalo by se předpokládat, že to bude jedno z nejčastějších slov. Ale s překvapením jsem došel k výsledku, že Kristus v přímé řeči použil tohoto slova snad jen čtyřikrát. Tedy rozhodně neplýtl slovem „láska“, jak to děláme někdy my. Kristus lásku žil, žil ji každým skutkem svého života, až do prolití vlastní krve. Je to důležité zjištění.

Křesťan je v nebezpečí, že může až příliš často používat ve své řeči tohoto pojmu, ale podstatné je jedno: žít lásku či ještě lépe - být láskou. Každý lehkomyšlný výskyt tohoto slova snižuje jeho věrohodnost, činí z něho inflační a tuctové slovo. Jen tam, kde se o lásce mluví jen málo, ale kde se skrytě jen žije, tam roste její skutečná cena ve světě, tolik zchudlém jejím nedostatkem.

Proto Tě, náš Kriste Králi, dnes nebudeme oslavovat velkými a nadnesenými slovy. Spíše chceme poprosit za odpuštění, že jsme slovo „láska“ brali nadarmo, zatímco rostl skutečný dlužní úpis toho, co jsme pro Tebe měli vykonat. Chceme Tě dnes uznat a přijmout celým svým srdcem. Nejen tradičně, ale v nevyslovené, pravdivé a hluboké touze celé své bytosti.

BŮH V NAŠEM ŽIVOTĚ

Motto: Nejvyšší dokonalostí člověka je potřeba Boha. (Kierkegaard)

Již delší dobu se mi v hlavě pomalu rodil nápad – nejprve nejasná myšlenka, pak představa a dnes je na mém pomyslném seznamu již několik jmen. Jmen lidí, kteří přislíbili sdělit alespoň část svých životních osudů do nové rubriky

JAK ATEISTA K VÍŘE PŘIŠEL...

část první: Několik pojmů a definic úvodem

Abychom předešli možným nedorozuměním, sjednotíme se nejprve na několika základních „definicích“. Řekneme-li o někom, že je „ateista“, řekli jsme o něm jedním slovem toto: zastává materialistický myšlenkový životní postoj popírající existenci Boha, či jiných nadpřirozených bytostí. Jen málo z nás si však uvědomuje jasný rozdíl mezi ateismem a „agnosticismem“. Druhým pojmem je označován filosofický názor popírající možnost plného poznání světa a jeho zákonitostí. Do této „škatulky“ patří tedy ti, kdo říkají, že o Bohu „nemůžeme nic vědět“. Jelikož ho nelze vědecky dokázat, není. Definici víry tu neuvedu. Proč? Neboť ani samo Písmo ji neuvádí. Hovoříme-li o biblické (křesťanské) víře, je jisté, že se jedná o víru „v NĚKOHU“, ne o víru „v NĚCO“, či „NĚČEMU“.

část druhá: Jak začít aneb Kdo první...

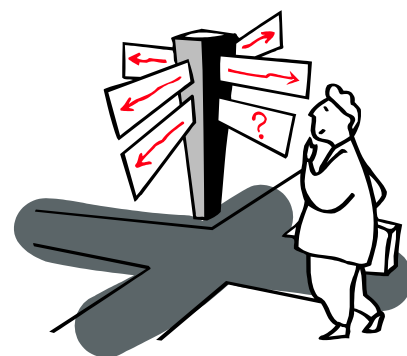
Když jsem si ujasnila, o čem, či o kom bych vlastně chtěla psát, vystaly další problémy. Jednak styl (forma rozhovoru, úvahy, vyprávění) a především – kdo bude první. Nakonec to dopadlo tak, jak vlastně muselo. Kdosi z oslovených mi řekl: „Když sis to vymyslela, napiš nejdřív o sobě!“ A bylo to. A co se formy týče – jak bude komu vyhovovat. Doufám, že si tak v příštích číslech Poutníka přečtete nejen zajímavá vyprávění, ale i rozhovory či zamyšlení.

část třetí: Já

Již mnohokrát jsem přemýšlela, kudy vlastně vedla má cesta k Bohu; kde bylo to první světélko do tmy nevědění, které „ukazatele“ či kteří „ukazatelé“ mne směřovali, jaké „patníky“ jsem cestou mýjela. Ale pro pořádek bych měla začít asi od začátku, tak trochu jako když se píše životopis.

Narodila jsem se v ... Tak takhle asi ne, to zní až příliš úředně. A vlastně to není ani důležité, kde a kdy jsem se narodila. Podstatnější je to „okolo“. Vyrůstala jsem jako většina mých vrstevníků v silně rozpolceném prostředí. Jinak se mluvilo doma, jinak ve škole. A človíčku – vyber si! Kamarádek bylo hodně a přitom žádná „nafurt“. Pro učitele vždycky ta, co „to dobře zařídí, vyřídí, udělá“, nic osobního. Pro rodiče jsem to „až moc s těmi aktivitami přeháněla“. A ještě musím představit babičku a dědu, kteří s námi sdíleli domácnost. Byli to totiž právě oni, k nimž mě zavedlo mé pátrání po prvním světélku. Když mi bylo dvanáct let, babička zemřela. Dle tradice byl k pohřbu přizván kněz a já doma slyšela diskuse na téma „proč?“ a „to ti přece nic neudělá, tak se tam pomodlíme Otče náš“. Babiččina smrt mne velmi zasáhla, neboť nikdy před tím jsem se s ní tak zblízka nesetkala. A já chtěla udělat pro babičku alespoň něco, co by odčinilo všechna ta tajně umytá a utřená nádobí, uklízení a nákupy, všechno to, co za mne odmala dělala, abych si mohla jít hrát, a co já brala jako téměř samozřejmé a nikdy jí za to nepoděkovala. Myslím opravdově děkovat, ne jen vyslovené děkuji. A tak jsem oslovila svoji spolužačku, o které jsem věděla, že „chodí do kostela“, aby mne to „modlení“ naučila. Druhý den jsem obdržela bezvadně napsanou modlitbu Páně a Zdravas Maria, a ještě do večera se je obě tajně naučila. Na pohřbu jsem přes slzy neviděla, vše mi připadalo marné a zbytečné, ani mluvit se mi nechtělo. Přiznávám, že když nás kněz v obřadní síni vyzval, abychom se za zemřelou společně pomodlili, promluvila jsem spíše z pýchy než z víry. Vždyť přeci já to umím! Již u „bud' vůle Tvá“ se tón mého přednesu slyšitelně změnil a v momentě, kdy jsem říkala „pros za nás...“ už bylo všechno úplně jinak. Najednou jsem věděla, že ať si říkají doma, či ve škole, co chtějí, NĚCO nad námi je. A tak se babiččina smrt stala mým prvním světélkem (pokud nepočítám to, že mne rodiče, ač nevěřící a sezdaní pouze úředně, dali pokřtít) a ochotná spolužačka prvním z mnoha „ukazatelů“, které jsem měla na své cestě k Bohu ještě potkat.

Po základní škole jsem nastoupila na gymnázium. Cizí lidé, cizí prostředí. Poměrně rychle jsem se sblížila s jednou z nových spolužaček. Dnes již věřím, že řízením Božím, to byla dívka s aktivně věřící rodiny. Po čase mne začala zvat mezi své přátele, partu mladých čermenských křesťanů. A jak už to tak v tomto věku bývá, chodilo se na diskotéky a zábavy, pořádala se různá večerní posezení, a pro mne, dojíždějící, to znamenalo občas u kamarádky ze soboty na neděli přespat. V neděli ráno celá jejich rodina odcházela na mši svatou a mě po nějaké době začalo být nepříjemné sednout si k nachystané snídani a pak být sama v téměř cizím domě. Netrvalo dlouho a přijala jsem pozvání k účasti na nedělní mši. Dodnes si dokážu znovu vybavit pocity, které jsem prožívala v zadní části bystřeckého kostela a nádherný zmatek v duši v následujících dnech. Má „nová spolužačka“ je dodnes velmi dobrou přítelkyní a již mnoho let i příbuznou. Kamarádství v partě totiž nezůstalo bez „následků“, a já si mezi kluky z jejich rodu našla svého manžela. Nevím, zda je mám oba zařadit mezi „ukazatele“ či „patníky“. Spíše mám pocit, jakoby byli zábradlím podél

schodiště vždy ve chvílích, kdy musím zdolávat nějaký výškový rozdíl na své cestě, mojí trvalou jistotou.

Nikdy bych nevěřila, že obyčejné povídání o pár letech života zabere tolik místa. Přesto si nedovolím nezmínit se ještě alespoň velmi stručně o několika „patnících“, které jsem na své cestě minula, a přesto byly pro mé hledání a správnou orientaci velmi důležité. Z těch nejbližší k počátku mé cesty to byl již dříve zmiňovaný dědeček. Člověk, jak se říká, ze staré školy. Poctivý řemeslník a čestný člověk. Dnes, když už o víře ledacos vím, je mi jasné, že ač neměl rád ani katolíky, ani komunisty, žil víc podle Desatera, než leckterý tzv. věřící. Další z výrazných postav podél cesty byl můj učitel chemie na gymnáziu. To on mne nasměroval na další studium v momentě, když jsem všechno vzdávala. Vždycky nám byl tak trochu tátou i kamarádem. Hodně dlouho jsem nevěděla, že i on a jeho rodina jsou věřící. Na vysoké škole jsem potkala mnoho méně či více významných patníků. Mou nejlepší přítelkyní se stala přesvědčená marxistka. Naše, mnohdy do noci trvající, diskuse na téma Bůh versus vědecké důkazy, mne donutily hledat odpovědi, dělat si ve věcech jasno. A především – dokázat si uhájit svoje přesvědčení. (pozn. dnes už i ona má k Bohu jiný, bližší vztah). Čím více vědeckých informací a důkazů o přírodních zákonech jsem poznávala, tím více jsme chápala Einsteinovo přesvědčení o Boží existenci. I když to bylo (a je) někdy velmi těžké sladit vědu a víru.

Velkou roli na mé cestě hledání sehrály i závažné zdravotní problémy, které mi dal Bůh do vínku hned v dětství. Díky nim jsem poznala spoustu dalších lidí a lidiček, katolíků, evangelíků, adventistů i zarytých ateistů – prostě tak, jak to život a pobyt v různých zdravotnických zařízeních přináší. Jsem přesvědčená, že všechny ty strasti a bolesti měly svůj smysl, že Bůh tak prohluboval a zároveň zkoušel moji víru.

V okamžiku, kdy jsem si všechny tyhle zážitky dokázala pojmenovat a utřídit, jsem zažila nádherný pocit jistoty. Jistoty, že Bůh je, a že vede naše kroky správnou cestou, i když my to právě nechápeme a možná ani nikdy nepochopíme. A to je právě ta víra. Víra, ve které jsem našla to, co mi v životě chybělo, to, co zaplnilo prázdná místa.

část čtvrtá: Proč...

Jestliže jste dočetli až sem, uznávám, že jste vytrvalí. Mnohým se může můj příběh zdát obyčejný, jiné možná zaujme. Rozhodně není psaný z touhy vytahovat se či předvádět. Na svém příběhu (a doufám i dalších) bych vám „vychovaným ve víře“, chtěla ukázat oč pro vás byly a stále jsou některé věci jednodušší a samozřejmější. A naopak – jak je někdy těžké prosadit si svoji nově nabytou víru i proti vlastním rodičům a celý život ji před nimi stále obhajovat. Přála bych si, aby jste na našich příbězích pochopili, jak nesmírně důležité jsou ony „ukazatele“ a „patníky“ na naší cestě. A že záleží na vás všech, jak opravdově svoji víru žijete, neboť nikdy nevíte, kdy se právě vy můžete stát podobným záchytným bodem na cestě hledajícího člověka.

část pátá: Ti další...

Snad někdy příště

Pozn.: k definicím byly použity tituly:

- Slovník cizích slov (SPN, Praha, 1981)
- Naše víra (ZVON, Praha, 1991)

(Mach)

SPOLEČENSTVÍ

Jsem spíše uzavřenější povahy, ale na setkání s přáteli v naší malé hospůdce se vždycky těším. Není to často, jen někdy po mši svatě se sejdeme a probereme, co je nového, oslavíme výročí některého z nás, křtiny vnoučat a podobně. Nejsem hospodský typ, přesto si myslím, že hospoda může pomáhat utužovat přátelství a společenský život. Když se takto občas sejdeme, nežijeme pak jen sami pro sebe, ale i pro ty, se kterými bychom se jinak nesešli. Vzpomínám, jak jsme jednou zpívali naši oblíbenou písničku "Aby nás Pán Bůh miloval", a přidali se k nám i lidé od sousedního stolu (Je to paradox. Bůh nás miluje vždy, jen my na něho občas zapomeneme.).

Kdysi můj otec říkal, že z kostela do hospody, to je jako bych se vykoupal a šel vozit žumpu. Nemyslím si to. Jen se nic nesmí přehánět. Vždyť na Orlici to bývalo úplně běžné, že se křesťané po mši svatě sešli znovu U Svobodů. V Nekoři také. Jeden tamější pohan mi kdysi říkal, že co to může být za křesťany, když sotva vyjdou z kostela, už jsou v hospodě. Že neměl pravdu, to vidím podle toho, že tamní společenství je opravdu živé. Oni totiž prostřednictvím hospody o sobě víc vědí. Ve své víře nejsou v ostatním světě osamoceni.

Ani se nedivím, že z tohoto společenství vyšel křesťan, jakým byl Josef Lux, který toto společenství v tatínkově hospodě často i obsluhoval.

Mám pravdu nebo ne? Uvítám, když mi někdo odpoví.

(JM)

VÍROU K VÍTĚZSTVÍ

Mnohokrát vyjadřujeme svůj obdiv k něčemu nebo k někomu. Obdivujeme věci pro jejich technickou vyspělost, použitou technologii, výkon či perfektní design. Žaseme nad přírodou pro její krásu, harmonii, dokonalost i sílu, drsnost a těžce pochopitelnou krutost. Obdivujeme lidi pro jejich zručnost, krásu, inteligenci, moudrost...

V poslední době jsem měl tento pocit mnohokrát a to v souvislosti s výkony konkrétních lidí. Nejednalo se o účinkování určité elity v jednotlivých oborech lidské činnosti. Nešlo ani o nic mimořádného z pohledu většinové v tomto případě zdravé společnosti. Silně na

mně zapůsobila každá informace o vystoupení handicapovaných (převážně tělesně postižených) sportovců na paraolympiádě v australském Sydney. Jejich úsilí a výsledky jsou pro mě, zdravého lenocha, jen těžce pochopitelné. Co mě jen ty nemnohé sportovní aktivity stojí přemáhání. Nepochopitelně na mě působí cyklista s podkolenní protézou, stejně handicapovaný běžec sprinter, plavkyně s chybějící částí paže, oštěpař sedící na vozíku. A to nejen proto že těmto lidem silné vůle věnují média tak málo prostoru. Počet medailí získaných českými sportovci mě fascinuje. Sám sebe se ptám, kde berou lidé, pro něž je mnoho všednodenních úkonů překážkou, odhodlání, sílu a vytrvalost? Co je asi zdrojem jejich víry ve smysl svého snažení?

Mám známého, kterému handicap neumožňuje chůzi bez zvláštních pomůcek. Těmi jsou tzv. francouzské hole, které mu poskytují potřebnou podporu při chůzi po bytě a za povinnostmi. Co mě však překvapilo a zaujalo, byl pohled na Milana Coby cyklistu. Přes své potíže s chůzí je schopen jízdy na nepřilíš upraveném jízdním kole. Nepohybuje se na něm pochopitelně tak snadno, rychle a obratně jako

cyklista zcela zdravý. Jeho výkon vyžaduje o to více odvahy, soustředění, předvídavosti a to především při jízdě po frekventovaných městských ulicích. Jednou mě překvapil žádostí o doprovod při své, pokud vím, dosud nejdelší cestě na kole. Zajímalo mě také, jak se se svým předsevzetím vypořádá, a proto jsem jeho prosbě vyhověl. Cesta probíhala klidně také proto, že jsme se pohybovali po méně využívaných cestách. K drobné nehodě došlo ve chvíli, kdy Milan při jízdě po zvlněném chodníku ztratil rovnováhu a při pádu se "svezl" na drátěný plot. Šlo o jedinou situaci, kdy využil moji pomoc. Odměnou za ušlapané kilometry nám bylo posezení při sklence zlatavého moku. Návrat z "výpravy" proběhl bez problémů. I když je tomu již delší dobu, vzpomínám si stále alespoň na část pocitů, které jsem z výletu měl. Byly jimi nejen zcela jiný pohled na aktivní pohyb, cyklistiku, rychlost, ale především obdiv k odvaze, vůli a víře jednoho

konkrétního člověka.

(RM)

K ZAMYŠLENÍ

NE KAŽDODENNÍ ZÁŽITEK

V jednom pěkném podzimním ránu jsem se stal svědkem velmi hezké události. Po ulici kráčela mladá maminka se dvěma malými roztomilými dcerkami - dvojčaty. Podle jejich rozhovoru, který jsem zachytil, je vyprovázela do školy. Po běžných upozorněních a radách se dcerky rozhlédly po ulici, a pak se rozběhly na autobusovou zastávku. Po několika krocích však maminka zavolala: „Děti, zapoměly jste na křížek!“ Holčičky se zastavily a rozběhly se zpět k mamince. Zastavily se u ní a ona oběma udělala na čelo křížek a políbila je. Potom se zase rozběhly na autobusovou zastávku.

I když se leckteří čtenáři nad tímto zážitkem pousmějí, pomyslí si své, mně ale připadá velice hezký a poučný, a proto jsem jej napsal.

Naučme se i my, rodiče, se svými dětmi hezky se rozloučit, a nezapomeňme jim při loučení požeňnat.

(autor e.s., Svätokatarínské zvesti č. 32, Kónská)

KULTURNÍ KALENDÁŘ

So 2. 12. – 14.00 hod.	Mikulášská besídka v Orlovně v Dolní Čermné
Ne 3. 12. – 17.00 hod.	Recitál Evy Henychové v Orlovně v Dolní Čermné
St 6. 12. – 10.30 hod.	Půjdeme spolu do Betléma – představení pro děti v Orlovně v Dolní Čermné
Pá 8. 12. – 19.00 hod.	Démant a slza – literárně–hudební pásmo v obřadní síni v Dolní Čermné
So 9.12. – Ne 17.12. Vernisáž 9.12. v 18.00	Výstava keramiky a suchá vánoční vazba a betlémy v obřadní síni v Dolní Čermné
So 9. 12. – 14.00 hod.	Mikulášský dětský maškarní karneval v sále hotelu U Dubu v Jablonném nad Orlicí
Ne 10. 12. – 18.00 hod.	Koncert – účinkují dětský pěvecký sbor Jabloňka, Podorlický dětský pěvecký sbor, Chrámový sbor - kostel sv. Bartoloměje v Jablonném nad Orlicí
Ne 12. 12. – 19.30 hod.	Koncert – brněnské instrumentální trio v sále lanškrounského zámku
Po 13. 12. – 19.30 hod.	Charitativní vánoční koncert skupiny ONE BRAIN s názvem JAZZ TROCHU JINAK v sále lanškrounského zámku
So 16. 12. – 18.00 hod.	Koncert souboru Jitřenka v kostele sv. Jiří v Dolní Čermné
Ne 17. 12. – 18.00 hod.	Vánoční koncert – účinkuje A. Faltusová, absolventka JAMU v sále kina v Jablonném nad Orlicí
Vždy od 16.00 hod.	Koledování u lanškrounské radnice
18.12.	Dětský pěvecký sbor Motýlek, Dechový orchestr Lanškroun
19.12.	Lanškrounský smíšený sbor
20.12.	Dětský pěvecký sbor Hlásek
21.12.	Dechové soubory ZUŠ, Chrámový sbor
Čt 21. 12. – 17.00 hod.	Koledování pod vánočním stromem na náměstí v Dolní Čermné Sbírka je určena na pomoc nemocným („Likvidace lepry“)
Pá 22. 12. – 14.00 hod.	Pásmo filmových pohádek a pestrých soutěží pro malé diváky v sále lanškrounského kina
Po 25. 12. – 16.30 hod.	„Setkání o vánocích“ – Podorlický dětský pěvecký sbor, Chrámový sbor, zpěv Pavlína Hocková - na náměstí v Jablonném nad Orlicí
Út 26. 12. – 10.00 hod.	Vánoční vycházka se zpíváním koled na Mariánské hoře - pořádá Klub českých turistů, sraz u Dělnického domu v Lanškrouně
Út 26. 12. – 15.00 hod.	Vánoční koncert Junior Big Bandu Lanškroun – v sále lanškrounského zámku
Pá 29. 12. – 14.00 hod.	Dlouhý, Široký a Bystrozraký – soubor Divadla Koráb z Brna, v sále lanškrounského zámku

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Prosinec 2000				
3. 12.	Ne	1. neděle adventní	7.30 Svobodovi 252	10.30 Hejlovi 232
8. 12.	Pá	P. Maria, počatá bez poskvrny prvot. hříchu	18.00	p. Kunertová 177
10. 12.	Ne	2. neděle adventní	7.30 Filáčkovi 332	10.30 Vágnerovi 102
17. 12.	Ne	3. neděle adventní	7.30 Müllerovi 177	10.30 p. Šimková
24. 12.	Ne	4. neděle adventní	7.30 Bláhovi 457	
25. 12.	Po	Narození Páně	7.30 Applovi 100	10.30 Nastoupilovi 303
26. 12.	Út	Sv. Štěpán	7.30 Pecháčkovi 207	10.30 p. Müllerová 87
31. 12.	Ne	Svatá rodina	7.30 Pecháčkovi 330	10.30 Formánkovi 202

Leden 2001				
1.1.	Po	Nový rok	7.30	Menclovi 193
			10.30	Zpěvákovi 195
6.1.	So	Slavnost zjevení Páně	7.30	Marešovi 172
7.1.	Ne	Svátek Křtu Páně	7.30	Formánkovi 83
			10.30	p. Faltusová
14.1.	Ne	2. neděle v mezidobí	7.30	Langrovi 173
			10.30	p. Mikulová 162
21.1.	Ne	3. neděle v mezidobí	7.30	Faltusovi 128
			10.30	Šebrlovi 80
28.1.	Ne	4. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 125
			10.30	Kunertovi 458

Z KULTURY

EVA HENYCHOVÁ

Zpěvačka, kytaristka a folková šansoniérka Eva Henychová je zároveň skladatelkou, textařkou i interpretkou svých písní.

Publiku se představila poprvé v roce 1991, kdy ve svých šestnácti letech vyhrála Portu tehdy nejznámější a největší folkový festival. Vystudovala konzervatoř Jaroslava Ježka v oborech kytara a zpěv a v roce 1996 vydala své první album „Svítání“. Na začátku února 2000 pak druhé CD s názvem „Za stěnou z papíru“.

„Jsem přesvědčena, že nejenom hudba, ale umění obecně, má schopnost rozeznávat v každém lidském individuu všechny ty skryté a třeba nikdy nevyslovené představy, touhy, bolesti, které tímto rozezníváním ožívají, dostávají jasnější kontury a člověk se může pročistit nebo dostane odpověď na nějakou otázku..., a to ho vede dál“ říká o své tvorbě Eva Henychová.

Další informace o Evě Henychové můžete nalézt na internetové adrese <http://evahenychova.cz>.

„...za zvýšený zájem o svou osobu vděčí především nezpochybnitelnému talentu. Přirozený dívčí půvab, hřejivý a kultivovaný přednes, zajímavě posazený hlas, melodické, romantické i hravé písničky a především pak bezprostřednost a upřímnost projevu – to jsou stavební pilíře, které ve folkové branži trvale zabírají, ale o to vzácnější je jejich výskyt“.

Leoš Kofroň, Rock&Pop, č.3/99

„... Eva Henychová je na naší hudební scéně osamělou hvězdou ... Je jediná, která je ochotná mluvit za sebe.“

Irena Příbylová, MF Dnes Jihovýchodní Morava, 26.4.2000

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V prosinci oslaví:

88 let	pan František Mencl	z Dolní Čermné
75 let	pan Jan Faltejsek	z Dolní Čermné
75 let	paní Filomena Šebrlová	z Dolní Čermné
91 let	paní Štěpánka Mikulová	z Petrovic
86 let	paní Jitka Výprachtická	z Verměřovic
50 let	pan Vladimír Mareš	z Horní Čermné
55 let	paní Anna Macháčková	z Horní Čermné

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byli pokřtěni a stali se členy Kristovy církve:

v Dolní Čermné	19. 11.2000	Jan Mareš	z Dolní Čermné
v Jakubovicích	26. 11.2000	paní Jaroslava Ježková	z Prahy

Paní Jaroslavě Ježkové a rodičům Marešovým rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti do jejich křesťanského života.

Svátost manželství přijali:

ve Verměřovicích	11. 11. 2000	Marie Maříková z Verměřovic a Daniel Klíž z Dolní Čermné
v Jakubovicích	26. 11. 2000	zplatnili své civilně uzavřené manželství Zdeněk Ježek z Prahy a Jaroslava r.Hašková z Prahy

Novomanželům Klížovým a manželům Ježkovým rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné	4. 11. 2000	s paní Věrou Hanusovou z Dolní Čermné
----------------	-------------	---------------------------------------

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku.

Otec Pavel

PRO DĚTI

Zase po roce přichází ten kouzelný čas. Čas očekávání, čas velkého těšení, čas, kdy počítáme každický den, který ještě zbývá do Vánoc. Přichází advent.

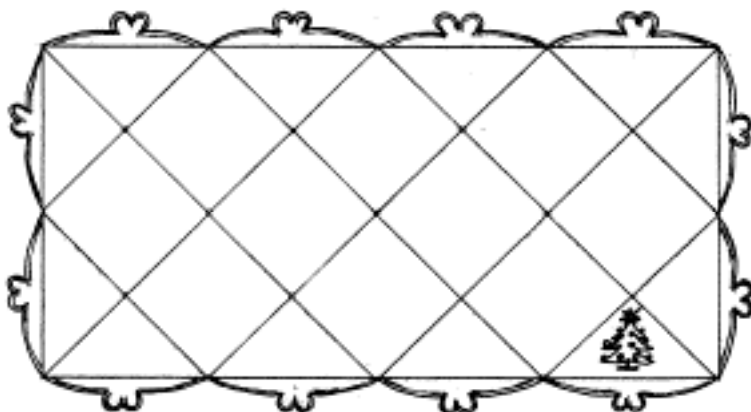
Naším úkolem v tomto období je co nejlépe se připravit na příchod malého Ježíška, abychom ho mohli přijmout do svého čistého srdce.

Budeme si proto dávat záležet na každém adventním dni, aby se nám podařilo ho prožít co možná nejlépe. Aby večer mohl každý z vás namalovat malou kytičku jako symbol toho, že prožil dobře celý den. Nezapomněl na modlitbu, pomohl rodičům s nějakou prací nebo přípravou na Vánoce. Nepohádal se zrovna se svým sourozencem,

nebo jednoduše jenom neodmlouval a hned poslechl své rodiče. Pomohl kamarádům, starším lidem nebo malým dětem. Zkrátka udělal něco dobrého, co působí Pánu Ježíši radost.

Kytičky si můžete malovat do jednotlivých políček v našem obrázku. Je jich právě tolik, kolik je před námi adventních dnů.

AHOJ DĚTI!

Obrázek dnes představuje malou peřinku, nebo přikrývku, kterou se budete snažit co nejlépe vyzdobit, protože, čím více kvítků namalujete, tím bude peřinka pestřejší, veselejší, ale hlavně bude více hřát teplem vašich dobrých skutků.

I když už dnes po dvou tisících letech nemůžete běžet do Betléma, kde se narodil Ježíšek, a darovat mu přikrývku na zahřátí, symbolicky to ale udělat lze. Třeba tak, že tu vyzdobenou peřinku vložíte o Vánocích do betléma u vás doma.

Ještě malou poznámku. Kdo si bude chtít udělat peřinku větší, může si ji přemalovat na čistý list papíru a pak vystříhnout. To už nechám na vás.

Adventní věnec si můžete vybarvit a pak každou adventní neděli namalovat plamínek k jedné svíčke. Až „rozsvítíte“ i tu poslední čtvrtou svíčku, Vánoce zařukají na dveře...

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Advent

Jedno slovo, šest písmen. Každé z těchto šesti písmen tvoří jeden kamínek v jakési mozaice. Při hlubším pohledu by mohlo skrývat a naznačovat určité slovo.

A - třeba slovo ANO.

Ano říkáme i letos adventní době tím, že ji chceme prožít se srdcem otevřeným, s pokorou..

D - DARY.

Chystáme dárky, ale nezapomeňme, že ty nejcennější budou naše skutky lásky k bližním. A tím vůbec největším, který dostává každý z nás, je narození Pána Ježíše.

V - VÍRA.

Věříme v příchod Pána Ježíše. Vzpomínáme, jak před dvěma tisíci lety vstoupil do našeho světa Boží syn a také očekáváme jeho poslední příchod na konci časů.

E - EUCHARISTIE.

Tato svátost nám dodává sílu ke všem našim rozhodnutím.

N - NADĚJE.

Uvědomujeme si, jak velikou naději v život věčný nám Bůh dává tím, že posílá svého Syna?

T - TOUHA.

Celý adventní čas naplňuje zvláštní touha, touha celého lidstva po příchodu opravdové Lásky.

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

34. neděle v mezidobí
26. listopadu 2000
49 týden / 2000

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

- 27. listopadu - pondělí** **34. týden v mezidobí**
18.00 Dolní Čermná – na poděkování Pánu Bohu s prosbou o další ochranu
- Vzhledem k nepřítomnosti duchovního správce ve farnosti nebudou v naší farnosti ve středu 29. 11. a ve čtvrtek 30. 11. slouženy pravidelné mše svaté!**
- 30. listopadu - čtvrtek** **Svátek svatého Ondřeje, apoštola**
18.00 Verměřovice – za Martina Podležla, manželku a celý rod
- 1. prosince - pátek** **34. týden v mezidobí**
první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
18.00 Dolní Čermná – na úmysl dárce
- 2. prosince - sobota** **34. týden v mezidobí**
první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie
6.45 Dolní Čermná – na úmysl dárce
17.00 Petrovice – za Františka Marka, manželku a vnučku Ludmilu

3. prosince - neděle – 1. neděle adventní

Po promluvě v každém kostele bude následovat obřad požehnání adventního věnce!

- Dolní Čermná - 7.30 h. - za farníky
Verměřovice - 9.00 h. - za Františka Marka, manželku a rodiče
Dolní Čermná - 10.30 h. - na úmysl dárce

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

- ve farním kostele: pondělí a pátek - od 15.00 – do 17.55 h.
v ostatní dny - vždy 30 minut před začátkem mše svaté
- ve Verměřovicích: čtvrtek - od 15.00 – do 17.55 h.

Duchovní správce upozorňuje na akce ve farnosti:

akce	den	čas	místo
zkouška zpěvu dětí	pondělí	27.11. 16.45 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva nemocných a starších farníků před 1. pátkem	čtvrtek	30.11. dopoledne	Dolní Čermná
zkouška rytmického zpěvu mládeže	pátek	1.12. dopoledne	Dolní Čermná a Petrovice
zkouška zpěvu chrámového sboru	pátek	1.12. 16.45 h.	fara Dolní Čermná
mikulášská besídka pro děti	pátek	1.12. 19.00 h.	fara Dolní Čermná
hudební recitál Evy Henychové	sobota	2.12. 14.00 h.	orlovna Dolní Čermná
	neděle	3.12. 17.00 h.	orlovna Dolní Čermná

(Pa)

Z farní knihovny doporučujeme:

ERICH VÁCLAV - V zeleném království pěti kontinentů (Státní zemědělské nakladatelství, Praha 1989)

Autor je český lesník, expert pro tropické a subtropické lesy, pracovník OSN. Románovou formou vypráví o své mnohaleté práci na záchranu tropických lesů.

JAN PAVEL II. - 7 x o laicích

Promluvy Sv. Otce pronesené na generálních audiencích v letech 1993 – 1994.

(Mach)

POUTNÍK, PROSINEC 2000

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka vánočního čísla je 3. prosince 2000, Poutník vyjde na Štědrý den

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký
Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.